

det Andet villet gjøre gjældende, at en Forhøielse af Taxten let kunde føre til det Resultat, ligesom at svække Lyften til at betale saa Meget, som man ellers vilde betale. Der er intet Nyt under Solen, siger man, og saaledes er heller ikke denne Indvending eller den Frygt, som kommer til Orde gennem denne Indvending, ny; thi den samme Betragtning som allerede frem for næsten en Snes Aar siden, da der ligeledes var Spørgsmaal om at forbedre Jordemødrenes Stilling, og dengang kom disse Betænkkeligheder frem for saa vidt med meget større Vægt, som der da var Spørgsmaal om ganske anderledes at forhøje den taxtmæssige Betaling, end der nu er Tale om, idet man dengang forhøiede den til det Tre dobbelte, medens der nu kun er Spørgsmaal om at forhøje den med 50 pCt.; og dog tror jeg, at det i den Tid, som er hengaaet siden 1856, har viist sig, at Frygten dengang ikke var begrundet. Jeg antager, at det ogsaa i Fremtiden vil viise sig at forholde sig saaledes, hvis man nu skulde gaa ind paa en Forhøielse af Taxten. — Jeg forstaaer meget godt, hvad det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (N. Rasmussen) har anført om, at den Klassifikation, som ligger til Grund for Taxten er noget besynderlig, og maaste noget vanskelig at fastholde; men jeg tror, at den ærede Landssthingsmand vil give mig Ret i, at, hvis der kan indvendes Afskilligt imod den nugjældende Klassifikation, saa vil det være forbundet med ulige større Betænkkelighed at ville forandre Klassifikationen. Hvad man vil sige om Klassifikationen, maa man dog ikke glemme, at den nu har bestaaet i 65 Aar, altsaa i over to Mennefsalder, uden at man i den Tid formentlig har sølt særlige praktiske Ulemper af dens formentlige Mangel paa Klarhed; i alt Fald har man gennem dette lange Tidrum vænnet sig til en vis Opfattelse og Forstaaelse af Klassifikationen, hvorimod man ved at indføre en ny Klassifikation ganske viist vil komme ind paa ganske andre Ulemper end dem, der ere forbundne med at holde sig til den nugjældende. Men det kunde jo være, at man kunde gaa den Vej, at nøies med een Taxt, som blev fælleds for Alle, og som altsaa fastsatte et fælleds Minimum. Jeg skal ikke udtale mig bestemt imod at gaa den Vej, men ærede Medlemmer vilde dog let indse, at Betingelsen for, at man kunde afløse den nugjældende paa forskjellige Klassifikationer beregnebe Taxt med en Fællestart, maatte være den, at denne enkelte Minimumstart blev sat ikke lidet høiere end den nuværende Minimumstart for den laveste Klasse. Ellers vilde jo en saadan Forandring faare let praktisk føre til en ikke ubetydelig Forringelse i Jordemødrenes Stilling. Men vilde man, idet man hæver al Klassifikation, forhøje den laveste Taxt saaledes at der derigennem fremkom et Vederlag for, hvad Jordemødrene vilde tabe ved Taxtens Ophævelse for de Klassers Vedkommende, hvor Taxten nu er høiere,

saa stiller Sagen sig jo uenkelig anderledes. Det er muligt, at man kunde gaa den Vej, naar man tillige foreslog den Endring, som blev antydet af den meget ærede Landssthingsmand for 2den Kreds (Gaffner), at Kommunen skulde betale for Uformuende ogsaa i andre Tilfælde, end hvor den Paagjældende hørte under Jattigvæsenet. Det er Noget, jeg ganske skal henstille til nærmere Overveelse; men iøvrigt skal jeg, hvad denne Taxtbetaling angaar, endnu tilføje, at saaledes som det Forslag er affattet, der foreligger det ærede Thing, er det kun meget uegentligt, at man kan sige, at der foreslaas en Forhøielse af den i Aaret 1856 fastsatte Taxt, naar man nemlig tager i Betragtning, hvorledes Forholdene ere mellem de forskjellige Værdier i 1856 og i 1875. Jeg tror dog viist, man maa give mig Ret i, at, hvad der nu foreslaas, 6 Kr., 3 Kr. og 1½ Kr. er Virkeligheden ikke mere end hvad 4 Kr., 2 Kr. og 1 Kr. var i Aaret 1856. Naar jeg har foreslaaet, at Taxten skulde noget forhøies, staaer iøvrigt dette Forslag i Forbindelse med en anden Del af det foreliggende Forslag, nemlig det sidste Stykke i § 3. Man har fra forskjellige Sider og navnlig fra Sider, hvor man tilfyneladende har haft mere Vie for Vigtigheden af en Konkurrence til Rettelse for Befolkningen end for Nødvendigheden af at forbedre Jordemødrenes Stilling, stærkt gjort gjældende, at den nu gjældende Taxt i Loven af 8de Marts 1856 § 3, om, at der skal erlægges en vis Del af Taxten til den fast ansatte Jordemoder, naar en anden Jordemoder benyttes, er saare uheldig og virker dels irriterende og dels hindrende for Benyttelse af Konkurrence, hvor der er Mulighed derfor. Jeg har ved at foreslaa denne Taxt ophævet dels troet at gjøre Noget for at lette en Konkurrence, som jeg i og for sig anser for at være hensigtsmæssig, og dels har jeg ment, at denne Bestemmelses Udelabelse vilde være vel skicket til at forløse med den ringe Forhøielse af Taxten, forsaavidt som der virkelig skulde være Nogen, som havde taget Anstød af denne Forhøielse. — Jeg har endnu kun en enkelt Bemærkning at gjøre. Naar den ærede 1ste Landssthingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen) udtalte sig for en Uffstafelse af Naturalpræstationer og en Vederlagssættelse i deres Sted med kontante Penge, saa kan jeg i den Henseende for en væsentlig Del henholde mig til, hvad der blev udtalt af den ærede 1ste Landssthingsmand for 2den Kreds (Gaffner). Jeg maa ligesom han være af den Formening, at det vilde være uheldigt, om man vilde ombytte den faste Bolig for Jordemoderen med Pengevederlag. Foruden det, han har gjort gjældende i saa Henseende, vil jeg fremsætte en Betragtning, som navnlig de lægekyndige Autoriteter have tillagt ganske særlig Vægt. Det er nemlig af Vigtighed, at Jordemoderen ifølge hele sin Stilling og ifølge den